

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Υπό του Ίσπανου συγγραφέως Έμμ. Γονζάλες]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συγχρόνως εκύτταξε πίσω του, κατατρομαγμένος από τις υπερφυσικές κραυγές των τίγρεων και τις ελδε να τηδούν σαν όχοι μες στη φωτιά και να πέφτουν καιόμενες.

Όταν διέφυγαν πια τον κίνδυνο, ο Τερράλ άποθεσε την Έλισάβετ στη ρίζα ενός δένδρου και την έσκέπασε με το μανδύλι του, χωρίς εκείνη να καταλάβη τίποτε, γιατί είχε πια άποναρκοωθεί από την έξασθένηση και την εξάντληση.

Ο Τερράλ ξαγούνησε από πάνω της ως το πρωί. Όλη τη νύχτα πυρετός την έβρασιάνει. Την άκουγε να φωνάζει δυνατά το Γοντράν ή να παροτρύνη το Δαιμονισμένο να τρέξη. Τόσο αί συγκινήσεις της περασμένης ημέρας είχαν καταβάλει το λεπτό εκείνο πλάσμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

Έβλεπασαν έστοι όχτρο άσχημες ώρες.

Η πυρκαϊά της πεδιάδος είχε σβήσει από τα ξημερώματα.

Όταν πέρασε ο πυρετός της Έλισάβετ και συνήλθε κάπως έρριξε το βλέμμα της άπάνω στον Τερράλ, που είχαν ταραγμένος από την άγωνία.

— Πού είναι ο Γοντράν ; τον έρώτησε με έξασθενημένη φωνή. Μάς ξανάβρε ;

— Όχι, Κυρία, της άπάντησε ο Τερράλ.

— Καλά, και πώς δεν έτρεξε; άκού η να τον βοηθήσης όπως μου είχες υποσχεθί; Ιάκωβε ;

— Και πώς μπορούσα ν' άφησω σάς έρημη, άπροστάτευτη, άρρωστη με πυρετό μέσα σ' αυτή την έρημο ; της άπάντησε εκείνος.

— Πολύ καλά άφου πρόκειται για μένα, του ειπε δυσαρεστημένη η Έλισάβετ. Άλλά είμαι η δεν είμαι κυρία σου ; Δεν μου υποσχεθήκες, ότι θα έσωζες και τον άφέντη σου, άφου έσωζες πρώτα έμένα ;... Κατάλαβαινω καλά, ηθέλησες να μάζ γελάσης και τους δύο ;

— Άλλά, Κυρία μου, ο άφέντης είναι γενναίος, ώπλισμένος και μπορεί ν' άντεπεξέλθη σε κάθε κίνδυνο, ένψ άν σάς άφηνα μόνη σας και σάς εύρισκε καμιά συμμορία Ίνδιαν ή κλεπτάν ; Τότε ο κ. Φαβιέ με το δίκιο του θα έπρεπε να με σκοτώση.

— Άσχημη πρόφασι ! άπάντησε η Έλισάβετ με θυμό που τον προκαλούσε ο πυρετός της, ο όποιος την έκανε να χάνη τα λογικά της. Έγινες λοιπόν και συ προδότης και άπιστος ; Ο' άφήση, λοιπόν το Γοντράν να χαθί ; Φοβάσαι να περιφρονήσης το θάνατο, ένψ εκείνος τον άφήρησε για να μά, άφήση να φύγουμε ;

— Με παίρνετε, κυρία, της ειπε λυπημένος ο Τερράλ, για συνένοχο του Άκακία, και όμως άν μένω έδω κοντά σας, το κάμω από φόβο μήπως ο άθλιος αυτός τριγυρίζει έδω πουθενά και θελήση να έσφαλέθη εκ της άναρχοσεί; μου.

— Ιάκωβε Τερράλ, ύπηρετή του συζύγου μου, σε διατάσσω να πās εις άνεύρεση του κυρίου σου, εξακολούθησε η Έλισάβετ έρεθισμένη εκ της επιμονής του Τερράλ.

Άλλά καθώς ελδε τη βαθεία θλίψη που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Τερράλ νιράπηκε για τη διαγωγή της κ' έπεσε μπροστά του γεμάτη δάκρυα.

— Ω, είμαι τρελλή, είμαι τρελλή, Ιάκωβε ! του ειπε. Συχώρα με, συχώρα με ! Σε καταδικάζω έσένα που τόσο υπέφερες κ' έθυσιάσες τα πάντα για το Γοντράν και για μένα.

— Για σάς, κυρία ; της άπάντησε ζωηρά ο Ιάκωβος. Τίποτε δεν έκανα για σάς. Η έλαχιστή επιθυμία σας είναι για μένα βασιλική διαταγή. Είμαι έτοιμος να σās ύπακούσω, αλλά δεν μπορείτε να μ' αναγκάσετε να σās εγκαταλείψω άπροστάτευτη σ' αυτή την έρημιά. Άν δεν είναι αυτό θάνατος, τούσα το Δόν Γοντράν και μέσ' στα νύχια των τίγρεων.

— Καλά, Ιάκωβε, ειπε η Έλισάβετ. Άκουσε με λοιπόν. Δέ μπορώ να περιμένω. Πρέπει και με τα γόνατα άσέμα να σφυσώ ως τη λίμνη για να δω τί απέγινε ο Γοντράν. Αυτό είναι το καθήκον μου !

— Έστω, κυρία, της άπάντησε ο ύπηρετής, δεν έχω κανένα δικαίωμα ν' αντιτάσσομαι σάς θελήσεις σας. Όπου θα πτε σεί, θα έλθο κ' έγώ. Το άλογο μας αναπαύθηκε άρκετά και θα μάς ξαναφέρει στο καταραμένο εκείνο μέρος, όπου ο Άκακίας νόμισε πως θα άνοιγε τους τάφους μας.

Η κ. Φαβιέ, μ' όλην την εξάντλησή της ανέβηκε στο άλογο και ο Τερράλ εκάθησε στο έπίπλοιο. Έπειδή δέ η Έλισάβετ ζαλιότανε με το κάλπασμα, έπιγαιναν άργά άκολουθόντες μια καμπύλη άνάμεσα από τους λόφους για να τους προστατεύη ο Ίσκιος.

Είχαν προχωρήσει ως μισή ώρα όταν άξαφνα άκουσαν περιπατησια άλόγο στις πέρες, μιας άτραπου. Ο Τερράλ σταμάτησε άμέσως το άλογο του και περιέμενε στην άκρη του δάσου, για να δη τί λογής ήταν ο άγνωστος ζαβαλλάρης, έθνος, ή φίλος.

Μόλις τέλος έβράνηκε, ο Τερράλ κ' η Έλισάβετ άφησαν να τους ξεφύγη μια κραυγή.

Ήταν ο Άκακίας που ξαναγύριζε στη λίμνη των τίγρεων για να βεβαιωθί ότι επέτυχε η εκδίκησί; του. Αναπήδησε και αυτός από έκπληξη μόλις τους ελδε κ' έκανε να στρέψη πίσω σία να εύρίσκειτο πρό φαντασμάτων, αλλά καθώς ελδε τον Τερράλ μόνον με την Έλισάβετ μια κτηνώδης χαρά ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του κ' έφώναζε με μοχθηρία και κακία :

— Ά, έσυ είσαι, σύντροφε ; Βλέπω πως ώφελήθηκε; από το σχέδιό μου. Άφρησε τον άφέντη στις τίγρεις κ' εζώτησες για λογαριασμό σου την κυρία. Δεν γελοίο; σουα λοιπόν όταν έλεγα πως την αγαπάς !

Ο Τερράλ, που δεν είχε συνέλθει ακόμα από την έκπληξί του, έμεινε σιωπηλός.

— Και τώρα η τύχη θ' άποφασίση για έναν από τους δύο μας ; έξακολούθησε ο Άκακίας.

Κ' έπιασε άμέσως το χαλινάρι του άλόγου του με τα δόντια του, γιατί το ένα του χέρι ήταν πληγωμένο, ένψ με το άλλο πήρε από το έπίπλοιο, όπου κρεμότανε μια μεγάλη στάμνα με νερό, ένα πιτσόλι.

— Και τώρα, φώναζε, ά; δοίμε, αδελφέ Τερράλ, ποιός από τους δύο μας είναι καλύτερος στο πευθί !

Ο Ιάκωβος έννοιωσε να σαλεύη το μυαλό του μέσα στο κεφάλι του. Είχε κι' αυτό; πιστόλι, αλλά του ήταν άχρηστο γιατί δεν είχε μπαρούτι. Τί να κάνη ; Άποφασίσε να κάνη με το άλογο του τεράστια πηδήματα τη στιγμή που ο Άκακίας θα σκόπευε.

Ο δολοφόνος έπροχώρησε με το πρόσωπό του γεμάτο άγριο μίσος.

— Έπρεπε να πληρώσω στον άφέντη το χρέος του χεριού που μου πλήρωσε, έιπε' αλλά αφού, Τερράλ, τον αντικαθιστάς τώρα έσύ στην κυρία, πρέπει να τον αντικαταστήσης και άπέναντί μου !

Ο Τερράλ δεν είχε πια δύναμη να ηή ούτε μια λέξη. Έσωσε, λοιπόν, την Έλισάβετ για να την δη, θήμα αυτού του άθλιου ; Η ιδέα αυτή τον έκανε να τρέψη.

Η Έλισάβετ τότε, γεμάτη φρίκη, έσκυψε και ειπε στο αυτί του Τερράλ με μια φωνή που σχεδόν δεν άκούονταν :

— Ιάκωβε, μη φοβάσαι για μένα. Έχω ακόμα για τον έαυτό μου το μαχαίράκι που μου έδωσε ο Γοντράν.

Και το λεπτό χεράκι της έσφιξε τη λεπίδα του μαχαίριού, τη στιγμή που ο μαύρος σκόπευε με καταχθόνιο μίσος τον Τερράλ στο στήθος.

Άλλ' άμέσως ένας λ ά ζ ο ς σφύριξε στον άέρα από το ύψος ενός δένδρου, από κάτω από το όποιον στεκόταν ο Άκακίας. Πέφτοντας ο λίκος τυλίχτηκε γύρω από τη μέση του μαύρου, πιάνοντας μέσ' στη θηλειότου και το χέρι με το όποιο κρατούσε το πιστόλι, που άμέσως έκρουσοκρότησε στον άέρα.

Συγχρόνως ένας άνθρωπος ώρμησε κατά του μαύρου τον έπιωσε από πίσω και τον έσφιξε με δύναμη. Πριν όμως ο Άκακίας κατορθώση ν' άλλαλαγή από το μυαλό αυτό σφίξιμο, ο άγνωστος, ο όποιος δεν ήταν άλλος από το Δόν Γοντράν, του πήρε από το χέρι το πιστόλι και του έδωσε στο κεφάλι ένα χτύπημα τόσο δυνατό, ώστε ο Άκακίας έπεσε μέσα στο βάθος μιας χαράδας, βαρύ; και άδρανής.

Η σκηνη αυτή διεραματίσθη γήγορα σαν άστραπή. Ο Δόν Γοντράν, έτρεξε άμέσως; στην γωνία του. Εκείνη τον ύποδέχτηκε με γέλοια και με δάκρυα μαζί, λέγοντας :

— Σώθηκε; ! Σώθηκε; !

— Άγαπημένη μου, της άπάντησε, πρέπει να διηρολογήσω ότι οι τίγρεις έχουν την άφρημάδα των σαρφάν. Απεροφήθησαν τόσον πολύ τρώγοντας τα σκοτεινά άλογα μας, ώστε δεν με πήσαν εΐδηση. Εγώ όμως προσπάθησα να τις άποστάσω από την εθούχια τους αυτή, αλλά καμιά δεν καταδέχτηκε να μου κάνη συντροφιά. Η συμπεριφορά τους αυτή μ' έκανε να τις άφήσω και γι αυτό δεν έφροντίσα να πιώσω φίλες μαζί τους. Άφου λοιπόν έφαγαν καλά καλά τη νύχτα, το πρωί, μόλις έφώτισε, έφυγαν.

(Άκολουθεί)

